

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Y. P., zastoupeného JUDr. Jiřím Macháčkem, advokátem v Praze 11, Brodského 1678, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2002, čj. OAM-10939/VL-19-P16-2001, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2004, čj. 6 Az 127/2003 - 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta žalobce JUDr. Jiřího Macháčka se určuje částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 11. 2002 žalovaný podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o udělení azylu, zahájené na žádost žalobce. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že žalobce se přes výzvu zaslanou mu žalovaným dne 22. 10. 2002 bez řádné omluvy nedostavil k pohovoru za účelem objasnění důvodu své žádosti o azyl a nedbal ani opakované výzvy k pohovoru dne 20. 11. 2002. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce se bez vážného důvodu opakovaně nedostavil k pohovoru, neposkytl informace nezbytné ke spolehlivému zjištění stavu věci a zároveň stav spisového materiálu neumožnil žalovanému ve věci rozhodnout.

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného. Konstatoval, že žalovaný na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které žalobce považuje s ohledem na zákon o azylu za nesprávné. Uvedl, že pozvání k pohovorům nedostal, ačkoliv se zdržoval na nahlášené adrese. Poukázal na to, že na stejné adrese mu bylo doručeno předvolání k převzetí napadeného rozhodnutí a má za to, že žalovaný mu předvolání řádně nedoručil. Z uvedeného důvodu žalovaný nemohl řízení zastavit. Pokud by žalobce výzvy zaslané žalovaným obdržel, k pohovoru by se včas a řádně dostavil.

Rozsudkem ze dne 9. 7. 2004 Městský soud v Praze žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud dospěl k závěru, že přes tvrzení žalobce uvedená v žalobě, a to že žádná předvolání nedostal, z dokladů založených ve správním spise vyplývá, že předvolání k pohovorům byla zasílána žalobci do vlastních rukou na adresu hlášeného pobytu, a že si žalobce na této adrese písemnosti vyzvedl. V tomto směru vycházel městský soud především z obsahu správního spisu, a to z čestného prohlášení žalobce z 19. 11. 2001 o adrese, na kterou se bude zdržovat po dobu azylového řízení a dále z předvolání k pohovorům na dny 22. 10. 2002 s dodejkou, podle které bylo předvolání dne 30. 9. 2002 uloženo, neboť adresát nebyl zastížen a písemnost byla skutečně převzata dne 4. 10. 2002 a dále předvolání k pohovoru na 20. 11. 2002, které bylo uloženo dne 29. 10. 2002 a skutečně převzato dne 31. 10. 2002. S ohledem na znění ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu a s ohledem na skutečnost, že na základě dosud zjištěných skutečností nemohl žalovaný o žádosti věcně rozhodnout, shledal Městský soud v Praze jeho postup správným.

Proti citovanému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost s tím, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné. Nezákonnost je způsobena tím, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl. Důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné a správní orgán tak nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval a rozhodnutí nevyplývalo ze zjištěných podkladů, tedy neexistovala logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Jakkoliv žalobce výslovně nepodřadil tyto důvody jednotlivým důvodům uvedeným v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., lze dovést, že se jedná o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Skutkově svá tvrzení stěžovatel odůvodnil tím, že je v zemi svého původu ohrožen na životě, a nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje. V případě žalobce se jedná rovněž o důvody humanitární, na základě kterých by bylo možno použít ustanovení § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se dále odvolal na článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle kterého nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu a ve výkladu tohoto ustanovení poukázal na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech C. V. z roku 1991 a ve věci V. z roku 1991. Stěžovatel zdůraznil, že není možné obrátit se na policii v zemi, protože po nikom není možné požadovat, aby se sám a dobrovolně vystavil perzekuci pro prokázání svých obav z pronásledování. Stěžovatel se dále dovolal Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Stěžovatel se dále domáhal přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a žádal o nařízení veřejného soudního projednání v jeho přítomnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku městského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mimo jiné, pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku. Takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů, na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný praktický význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Současně s rozhodnutím o kasační stížnosti pak je rozhodování o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o samotné stížnosti.

Nejvyšší soud dále zkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že nemůže o kasační stížnosti věcně jednat a musí ji odmítnout z následujících důvodů.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Teprve podanou kasační stížností se stěžovatel odvolává na své ohrožení na životě v zemi původu s tím, že se nemá kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje, a že v případě vyhoštění by mohl být podroben mučení, nelidskému ponižujícímu zacházení nebo trestu. Nejvyšší správní soud však k takovým skutečnostem nemůže přihlížet, neboť je stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Podanou žalobou stěžovatel napadal pouze otázky doručení výzev a nedostavení se k pohovorům, tyto důvody však již ani nezopakoval v kasační stížnosti, kterou opřel o shora uvedená nová tvrzení. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že uvedená nová tvrzení stěžovatel neuplatnil ani v původním řízení před správním orgánem, kde tvrdil, že na území České republiky přijel s cílem najít si práci a vydělat si finanční prostředky na vlastní bydlení.

Nad rámec důvodů je vhodné připomenout, že stěžovatelem zmíněné rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, a to *V. a spol. v. S. k.* ze dne 30. 10. 1991 a *C. V.s a spol. v. Š.* ze dne 20. 3. 1991, na právní situaci stěžovatele nedopadají. Argumentace jimi tak svědčí spíše o odkazu na nahodile zvolenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva než o věcné argumentaci.

Opírá-li se důvod kasační stížnosti popírající správnost právního závěru městského soudu výhradně o nové skutečnosti, jde o důvod kasační stížnosti, který je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustný, neboť jej stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Protože kasační stížnost stěžovatele neobsahuje žádný jiný stížností důvod, je podle citovaného ustanovení nepřipustná jako celek. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Při rozhodování o odměně ustanoveného zástupce stěžovatele se soud řídil ustanovením § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. e) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) a přiznal zástupci stěžovatele 1000 Kč odměny za jeden úkon právní služby a 75 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů. K vyplacení této částky z rozpočtových prostředků určil soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. dubna 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu